

Jane Fallon

Grappig, vilein en herkenbaar

Hoe
goed ken je
je collega's
echt?

ROMAN

Ik hoor een knal en dan gejuich. Een paar tellen later krijg ik een glas prosecco – meer schuim dan wijn – in mijn hand geduwd, en Glen spreekt een toast uit. Op mij. Ik kan er nog steeds niet helemaal bij, wat er allemaal gebeurt.

‘Op Holly,’ roept iedereen in koor, en ik baal dat ik moet blozen. En dan bloos ik natuurlijk nog een beetje extra omdat ik daar dan weer verlegen van word. Het straalt niet bepaald vertrouwen uit in mijn kersverse leidinggevende positie. Ik neem veel te snel een slok en moet hoesten als het schuim de achterkant van mijn keel raakt.

‘Bedankt,’ kan ik nog net uitbrengen.

Ik kijk om me heen naar de geheven glazen, de brede grijnzen op hun gezichten. Juliet is natuurlijk nergens te bekennen. Die beweerde ineens dat ze een afspraak bij de dokter had, en was de deur uit gelopen zodra het duidelijk werd dat er van haar verwacht werd dat ze me zou feliciteren. Maar de andere collega’s van mijn afdeling zijn er allemaal: assistente Emma houdt een glas water omhoog omdat ze moet hoesten van bubbels; kleine, stevige Lorraine, bijna even lang als ze breed is; Joe, die met zijn open glimlach stralend achteroverleunt in zijn stoel; Glen, met zijn glas in de lucht maar met één oog op zijn telefoon, want hij weet dat hij hierbij moet zijn, maar vraagt zich af hoe snel hij weg kan zonder onbeleefd over te komen; en tot slot Roz, met wie ik al drie jaar aan een bureaublok zit, mijn bondgenoot, mijn campagneleider

in mijn strijd om promotie. Ik houd mijn glas wat hoger in haar richting, in de verwachting dat zij net zo enthousiast zal zijn als ik.

Zonder Roz had ik deze promotie nooit gekregen. Er is niemand met wie ik hem liever wil vieren. Ze staat daar tussen Emma en Lorraine in, vijftien centimeter langer dan die twee. Glas geheven. Een grijns van oor tot oor. Peroxideblond haar in pieken omhoog. Witte tanden die gegijzeld worden door knalroze lippen. Kanariegele blouse. Rode skinny. Hakken. Ze ziet eruit alsof iemand het licht aangedaan heeft.

‘Altijd al geweten dat jij het zou krijgen,’ zegt ze. Ze slaat haar bubbels achterover en laat een lippenstiftspoor achter op het glas.

De anderen vullen hun flûtes nog eens bij, blij met deze legitieme pijbelkans. Blij voor mij. Denk ik. In een wedstrijd tussen mij, Juliet en een willekeurige buitenstaander weet ik vrij zeker dat ze allemaal aan mijn kant stonden.

Glen tikt tegen zijn glas om de aandacht te krijgen. Hij is klaar voor zijn speech. Roz kijkt me aan en rolt met haar ogen, en ik smoor een lachje. Glen hoort zichzelf graag praten.

Hij hoest. ‘Dus ik zou Holly graag officieel willen feliciteren...’

‘Je durft hem vast niet in de rede te vallen om te vragen of hij soms naar de sportschool gaat,’ fluistert Roz me in, en ik proest. Ik probeer er een hoestje van te maken. Glens ijdelheid is een van onze favoriete gespreksonderwerpen.

‘Laten we een snelle borrel doen na het werk,’ zeg ik zachtjes tegen Roz terwijl Glen maar door zanikt. ‘Met z’n tweetjes.’

‘Kan niet.’ Ze trekt een gezicht. ‘We hebben een etentje.’ Roz en haar man Hugh hebben een sociaal leven – voornamelijk dankzij zijn werk – waar ik al doodmoe van word als ik er alleen maar aan denk. Het klinkt geweldig, begrijp me niet verkeerd, maar ik vraag me af of ze weleens lekker een avondje thuis in haar pyjama kan hangen. Zelf ben ik natuurlijk precies het tegenovergestelde. Avondjes in pyjama verslaan spannende avondjes uit met zo’n 364 tegen 1. En die ene is de kerstborrel van kantoor. En geloof me, spannend is het woord niet. De vorige borrel was in de studio waar de serie waar

we allemaal aan werken wordt gefilmd, midden tussen de sets die we altijd gebruiken. Ik denk niet dat we dat dit jaar weer doen, want iemand had er in een vaas geplast die al jaren in de huiskamer staat van het gezin waar alles om draait en waar zogenaamd de as van hun fictieve overleden grootvader in zit.

Als ik Roz' verhalen weleens aanhoor ben ik blij dat we collega's zijn en meer niet. Als wij iets sociaals doen, dan gebeurt dat altijd aan het eind van een werkdag. Een of twee drankjes in een van de kroegen in de buurt. Bij wijze van debriefing. Maar daarbuiten hebben we heel andere ideeën over wat leuk is om te doen in je vrije tijd. Niet dat ik haar verhalen niet graag hoor. Ik ga alleen zelf liever vroeg naar bed dan dat ik een rol in die verhalen zou spelen.

Glen is blijkbaar op het punt aangekomen dat iedereen nog een keer het glas moet heffen voor alweer een toast. Ik heb geen idee wat hij heeft gezegd, maar ik neem aan dat het leuk was. Tenminste, iedereen staat te glimlachen. En iedereen klinkt met me.

'Volkomen verdiend,' zei Glen als het zijn beurt is.

'Bedankt,' zeg ik. 'Ik waardeer het heel erg.'

Roz vist haar jasje van haar rugleuning, pakt haar tas op en haalt haar vingers door haar korte blonde haar.

Ik zie Glen kijken. Het is pas tien over halfzes en men vindt het raar als je voor zes uur al vertrekt.

'Wat nou?' zegt ze, terwijl ze iedereen aankijkt met een brede smile. 'Jullie gaan toch alleen maar aan de drank met z'n allen. Al zou ik willen, dan kon ik nu toch geen werk meer gedaan krijgen.'

Ze drukt een zoen op mijn hoofd in het voorbijgaan. 'Tot morgen.'

Om tien over zes vertrek ik zelf ook, voorzichtig voort glibberend over de spekgladde stoepen, lichtelijk aangeschoten na drie glazen prosecco. Ik sla mijn sjaal voor mijn neus en mond, trek mijn jas stevig om me heen en loop naar het station. Ik gloei nog na van het nieuws. Of van de drank misschien. Ik had niet verwacht dat ik de baan zou krijgen. Ik dacht dat ik de outsider was. Dat Juliet degene was met de ervaring, het indrukwekkender cv. Ik vraag me af of ze ontslag neemt nu ze gedwarsboomd is in haar ambities.

Lorraine en Joe wilden het feest graag voortzetten in de kroeg, maar ik heb hen en mezelf ervan weten te overtuigen dat ik niet zo'n goede indruk zou maken als ik mijn eerste dag als scriptmanager begin met een knallende kater. Dus op naar huis met een bak lasagne voor in de magnetron en dan vroeg onder de wol. Ja, ik kan enorm de beest uithangen.

Op papier ben ik die sneue dame van middelbare leeftijd die alleen woont met haar kat. Want dat ben ik ook. Het doelwit van talloze grappen. Ik weet best dat het klinkt alsof het tragisch met me gesteld is. Dat is niet zo. Ik ben dol op het souterrain waar ik woon. En ik ben ook maar tijdelijk alleen, tot ik een huurder vind. Bovendien weten we allemaal dat vijftig het nieuwe dertig is, en ik ben pas drieënveertig, dus ik ben gewoon nog een broekie. En ik heb niet altijd alleen gewoond. Ik heb een dochter, Ashley, van tweeëntwintig. Vader onbekend. Tenminste, ik weet wel wie het is; ik heb alleen geen contact met hem onderhouden. Zij woont samen met haar vriend in Bristol, waar ze allebei tot afgelopen juni studeerden.

Ze is er net achter gekomen dat ze zwanger is.

Ik zal er niet om liegen: toen ze het me vertelde, moest ik huilen. En niet van blijdschap, kan ik je zeggen. Ze is te jong. Ze heeft nog nauwelijks een idee wie ze zelf is. Ik weet hoe het is. Ik heb het zelf meegemaakt. En ook al kan ik me mijn leven niet voorstellen zonder mijn dochter, toch zou ik het zo niet overdoen. Het enige – grote – verschil is dat zij niet alleen is. Ik weet dat zij en Ryan er lang en goed over nagedacht hebben voor ze besloten om de baby te houden en ik ben er trots op dat ze de problemen onder ogen hebben gezien. Ze gaan dit samen doen. Maar of ik liever had dat het niet was gebeurd? Is het heel erg als ik ja zeg?

Het was door Ashley's zwangerschap dat ik besloot om haar kamer te verhuren – de 'logeerkamer', zoals we het tegenwoordig proberen te noemen – voor wat extra inkomsten. Zodra ik hoorde over de baby – Ashley en Ryan kwamen samen bij me slapen en ze vertelden me het nieuws in tranen – wist ik dat ik hen niet kon laten sappelen zoals ik dat had moeten doen. Moeten kiezen tussen theezakjes of billendoekjes. (De theezakjes wonnen het altijd. Sorry, Ashley.)

Tussen naar de kapper gaan of op schoolreisje (volgens mij is mijn haar vijftien jaar lang niet in de buurt van een schaar geweest). Dus ik kan hun tenminste aanbieden om hen financieel te helpen. Tot ze zichzelf kunnen redden. Al vind ik het doodeng om mijn keuken te delen met een wildvreemd iemand. Misschien wel een psychopaat. Of nog erger, iemand die vrienden met me wil worden. Sinds Ashley drieënhalft jaar geleden naar Bristol verhuisde ben ik gewend geraakt aan in mijn eentje zijn. Ik vind het prettig.

Na jaren als alleenstaande moeder kon ik mezelf eindelijk op de eerste plaats zetten toen Ashley ging studeren – mezelf, en mijn carrière. Voor die tijd was mijn werk een middel tot een doel. Het gaf ons een dak boven het hoofd en ik had toch nog tijd om elke avond te koken en kon alle ouderavonden, handbalwedstrijden, toneelvoorstellingen of concerten bijwonen. O, en ik kon zomaar vrij nemen als mijn dochter ziek was en als ze vakantie had of als de juffen een nascholing hadden. Carrière maken was uitgesloten. Ik weet dat mensen carrière maken. Tuurlijk, miljoenen doen dat. Maar dit was mijn keuze. Het was zoals ik het wilde. Maar toen was ik ineens alleen, een moeder zonder kind om voor te zorgen. Ik wilde een nieuwe identiteit voor mezelf. Ik had heel veel connecties dankzij het parttimewerk dat ik jaren had gedaan. Ik las scripts voor een aantal theaters en televisiebedrijven, om wat extra bij te verdienen. Dus ik wist het altijd als ergens een nieuwe vacature was. En wat betreft *Churchill Road* was ik, denk ik, precies op het goede moment op de juiste plek. En waarschijnlijk zaten ze ook nogal met hun handen in het haar.

Maar goed, daarom betekent mijn promotie zo veel voor me. Ik zou het wel van mijn dak willen schreeuwen, maar in plaats daarvan bel ik Ashley, die beweert dat ze altijd al had geweten dat ik het zou krijgen, en dan mijn beste vriendin Dee. Die zo hard begint te gillen dat haar vriend (hoewel ze hem zelf altijd haar ‘partner’ noemt, omdat ze vindt dat het lijkt alsof ze zestien is als ze hem haar vriend noemt, terwijl ik juist vind dat ‘partner’ klinkt alsof ze samen een advocatenkantoor hebben) uit de andere kamer aan komt rennen om te zien wat er mis is.

‘Zullen we langskomen? Ben je het aan het vieren?’ Dee grijpt elk excuus aan voor een feestje. Ik neem aan dat haar ‘partner’ Gavin haar zuchtend aankijkt, omdat hij zich zo had verheugd op een avondje vegeteren op de bank.

‘Nee. Ik moet morgen werken en ik heb al te veel gedronken. Laten we het dit weekend doen.’

‘Absoluut,’ zegt ze. ‘Denk maar niet dat je hier zomaar mee wegkomt.’

Ik rommel wat in de keuken en maak iets te eten. Vechtend tegen de anticlimax. Was ik maar in de kroeg om mijn mazzeltje te vieren met Roz, dan voelde het tenminste echt.

‘Holly Cooper, scriptmanager,’ zeg ik hardop, om te kijken of die nieuwe titel me past. Smokey sluipt naar binnen door het kattenluik en kijkt om zich heen alsof hij zich afvraagt tegen wie ik het heb.

‘Ik heb die baan gekregen,’ zeg ik tegen hem terwijl ik kattenvoer in zijn bakje schep. ‘Nee echt, ik heb die fucking baan gekregen.’

De volgende ochtend op kantoor zijn er heel wat katers te overwinnen, geen van alle die van mij. Lorraine en Joe hangen in hun stoelen als een stel aangespoelde vissen die snakken naar water. Roz ziet ook wat groen rond haar kieuwen.

‘Gaat het?’ vraag ik, zodra ik mijn jas opgehangen heb. Ze was er eerder dan ik, wat op zich al een dingetje is.

‘Te veel gedronken,’ mimet ze.

‘Vertel me alles. Met die verhalen van jou kom ik ook nog eens ergens.’

Roz heeft nooit een zetje nodig. We roddelen meer dan dat we werken, al krijgen we op de een of andere manier toch altijd alles af. Misschien moet daar nu wel een eind aan komen. Misschien moet ik wel een nieuw, serieus werkarakter ontwikkelen en moet ik misprijzende geluidjes maken als ik het vermoeden heb dat mensen er de kantjes vanaf lopen.

‘Gewoon, we waren eten in Le Gavroche,’ zegt ze, half over haar bureau gebogen. We zitten tegenover elkaar, met een smal strookje pennenbakjes, geeltjes en andere rommeltjes – scripts, face wipes, doosjes met paperclips, lipgloss – als grens. Juliet en Joe zitten in zo’n zelfde opstelling aan de andere kant van de kamer, al is haar kant vrij van personal touches. Pennen keurig in het gelid. Scripts in nette stapels, de hoekjes precies boven elkaar. Terwijl de scripts bij Roz en mij eerder een soort torens van Pisa zijn. Emma heeft een klein bureautje naast de deur, waar net plaats is voor haar laptop en

een telefoon. Lorraine zit aan een geïmproviseerd tafeltje tegen de muur.

‘Gewoon’ en ‘Le Gavroche’ zijn dingen die niet thuishoren in dezelfde zin, als je het mij vraagt. Het is net zoiets als: ‘O, die ringetjes. Van platina, niks bijzonders.’

‘Wow,’ zeg ik. ‘Met wie?’

Ze noemt de naam van een heuse filmster, een cliënt van Hugh. ‘En haar man.’

‘O mijn god!’ zeg ik. ‘Hoe was ze?’

Roz haalt haar schouders op. ‘Aardig. Wel erg in haar sas met zichzelf. Ze zat de hele avond een blaadje sla over haar bord te schuiven. Ik dacht dat ze in huilen uit zou barsten toen de ober haar een broodje aanbood.’

Ik lach honend. Een van de dingen die ik het allerleukst vind aan Roz is het feit dat ze wel de hele tijd namen van beroemde mensen laat vallen, maar dat ze in feite totaal niet onder de indruk is van het sterrendom.

‘Was het eten helemaal geweldig?’ vraag ik. Ik moet echt eens aan de slag.

‘Ongelofelijk,’ zegt ze. ‘Maar ik was er al eens geweest. Het is echt waanzinnig lekker.’

‘Jij leidt echt een krankzinnig leven,’ zeg ik.

‘Maar goed.’ Ze buigt zich en rommelt wat in haar tas en haalt er een klein papieren tasje van Paperchase uit. Ik maak een blij geluidje. Niemand die mijn obsessie voor mooie kantoorspulletjes zo goed snapt als Roz. ‘Ik heb een kleinigheidje voor je. Omdat je zo goed bezig bent. Het is echt maar klein, hoor...’

Ik gris het uit haar hand. In het tasje zitten twee fantastische, dikke notitieboekjes. Zo mooi zie je ze zelden. Een grote en een kleintje. Allebei met harde kaft en versierd met identieke Siamese poezen.

‘O mijn god, geweldig!’

‘Ik dacht, nu jij de baas bent, heb je tenminste echt een reden om lijstjes te maken. Hoewel de meeste normale mensen dat natuurlijk op hun telefoon doen...’

‘Niet dé baas. Een baas. Ik sta nog steeds heel laag in de pikorde.’

‘Wat u wilt, *ma’m*,’ zegt ze alsof ze mijn Downton Abbey-bediende is.

‘En zonder jou was het nooit gelukt. En ik ben dol op notitieboekjes. Sterker nog, ik ga ze meteen gebruiken. Wat zal ik eens voor lijstje maken?’

‘Jij...’ ze richt haar aandacht op haar computer en, neem ik aan, op haar werk, ‘... bent heel raar.’

Ik zit in een vreemd soort niemandsland, want mijn nieuwe baan start officieel pas over een paar weken, als mijn contract rond is (alsof ik nog eisen heb. Ik teken meteen voor de functietitel en desnoods een tientje minder per week), maar iedereen weet het nu dankzij Glens aankondiging gistermiddag. En dan heb ik ook nog eens een proeftijd van drie maanden. Ik ben manager, maar ook weer niet. Dus zijn de verhoudingen binnen mijn kleine afdeling verschoven. Een fractie maar. Als Lorraine een verhaal ophangt over dat ze net een mailtje heeft verstuurd aan de verkeerde persoon, omdat ze wattig in haar hoofd is door die drie dubbele wodka’s boven op de drie glazen bubbels van gisteren, zie ik dat Joe subtiel met zijn hoofd schudt en ze begint snel ergens anders over. Zelfs Emma, die altijd al ijverig is, lijkt eerbiediger dan normaal. Halverwege de ochtend, als Glen langskomt met de mededeling dat ik net zo goed al kan verhuizen naar het kleine glazen kantoortje dat mijn voorganger heeft achtergelaten, ben ik in de verleiding om te weigeren. Ik ben zo gewend om een van ‘ons’ te zijn, en ik weet niet of ik er al klaar voor ben om een van ‘hen’ te worden. Maar ik breng mezelf in herinnering dat dit is waar ik naartoe gewerkt heb.

‘Ik zou het wel weten,’ zegt Roz zodra hij weg is. ‘Foto’s aan de muur, mijn voeten op het bureau. Schreeuwen tegen mijn voetvolk dat ze koffie moeten komen brengen.’

Ik lach. Ze heeft gelijk. Ik zou hiervan moeten genieten. ‘Help je me?’

‘Uiteraard,’ zegt ze en ze staat op. ‘Alles om maar niet echt te hoeven werken.’

‘Heeft Juliet je al gefeliciteerd?’ vraagt Roz zodra we in mijn kleine hokje zitten, met de deur dicht. Ik kijk door het glas. Het lijkt zo wel een dierentuin. Ineens slaan de zenuwen toe. Waarom hebben ze uitgerekend mij uitgekozen? Nu klinkt het net alsof ik ben uitgekozen voor een heel bijzondere missie; alsof ik beslissingen moet nemen over leven of dood. Maar in werkelijkheid heb ik alleen een nieuwe titel, een piepklein doorzichtig kantoortje en een pietsje verantwoordelijkheid voor mijn eigen én andermans prutswerk. Meer niet.

Glen is de grote baas. De producent van de serie. Hij rapporteert aan de zender, krijgt alle bagger over zich heen, en hij bestuurt ons schip. Hij heeft deze baan twee jaar geleden overgenomen en hij is als een tornado tekeergegaan. Heeft personages die hij te saai vond aan de dijk gezet (of de acteurs die te veeleisend waren), afdelingen gereorganiseerd en teruggesnoeid. Sommige mensen kunnen hem niet uitstaan, maar volgens mij is hij precies wat het programma nodig heeft. Fay en Jeremy zijn de producenten die elk aspect van elke zwik afleveringen managen, van de planning tot het editen; Roz, Joe en Juliet zijn scriptredacteuren (wat ik tot gisteren ook was), en ze zijn verantwoordelijk voor het verzinnen van verhaallijnen, begeleiden de schrijvers bij het schrijven van het script en zorgen dat de plot naadloos overgaat van de ene in de andere aflevering. Lorraine is onze trainee, en zij helpt ons door te speuren naar inconsistenties en ze let op de timing van het script, en helpt ons daarnaast met de nodige research (bijvoorbeeld voor de strijd met de ziekte van Parkinson die een van de hoofdfiguren voert), en Emma is onze assistente. Zelf ben ik nu de brug tussen de twee werelden: de producenten en de scriptredactie. Dus als straks een van de kranten schrijft dat de kwaliteit van de verhaallijnen achteruitgaat, dan is dat mijn schuld.

De serie waar we allemaal aan werken is een soap, die drie keer per week in de vroege avond wordt uitgezonden. De zender noemt het liever een ‘langlopende serie’. *Churchill Road*. Het speelt zich af in een fictieve school in een fictieve probleemwijk in het westen van Londen, en het trekt vooral tieners en studenten. Het is een machine die week in, week uit afleveringen uitbraakt, en die een onstilbare honger naar nieuwe verhalen heeft. Hoe vergezocht ook.

Juliet zit aan haar bureau tegenover Joe, en wat lokken haar, net blond stro, hangen boven een script terwijl ze met haar pen tegen haar tanden tikt. Roz had ooit een keer zo hard geroepen of ze ‘eindelijk eens wilde nokken met dat fucking getik’ dat iemand van de boekhouding aan was komen rennen omdat die dacht dat we aan het matten waren. Juliet had opgekeken en gezegd: ‘Dat was gewoon Roz en haar melodramatische gedoe,’ en had zich weer op haar script gestort, de pen in de aanslag. Tik tik tik. Dus toen wisten we dat ze het deed om ons te irriteren.

Ik maak een honend geluid. ‘Tuurlijk niet. Want dat zou betekenen dat ze moest kijken alsof ze blij voor me was. En dat kan ze niet, dat weten we allemaal.’

‘Glen zal haar wel verteld hebben dat zij het niet in zich heeft, voor hij ons allemaal bij elkaar riep. Zag je hoe snel ze zich uit de voeten maakte?’

‘Fuck. Dan zal ze me nu wel écht haten.’ Ik kijk naar hoe Juliet geconcentreerd zit te lezen.

Roz lacht. ‘Ze haatte je toch al. Ik zou me er niet druk om maken.’ Ze ploft in de kleine leunstoel voor het bureau. ‘Ik zou hier de hele dag kunnen blijven zitten. Dan doe ik mijn werk gewoon hier, kan toch best?’

Ik trek cynisch een wenkbrauw op en ze lacht weer. ‘Jemig, je bent meteen al een machtswellusteling.’

Ze helpt me mijn script en notitieboekjes op de planken te zetten en laat me dan alleen achter. Ik stop nog wat dingetjes in mijn ladeblok en ga achter mijn bureau zitten. En nu?

Ik probeer me te herinneren wat Marcus, mijn voorganger, zoal deed de hele dag. Hij stak vooral heel veel zijn neus in onze zaken, voor zover ik me kan herinneren. En hij plande de verhaallijnen voor de komende maanden. Ik zal maar eens vragen waar de afleveringen waar iedereen aan werkt over gaan. Dus stuur ik een mail aan Roz, Joe en Juliet (die hoop ik hartelijk en niet te dictatoriaal van toon is), waarin ik hun vraag om me kopieën te sturen van de opzetjes waar ze mee bezig zijn.

Joe steekt zijn duim naar me op door het glas en een paar minu-

ten later laat hij een script, vers uit de printer, op mijn bureau vallen, met de belofte dat de rest snel volgt. Ik zet mijn tanden erin, blij dat ik iets te doen heb. Tegen de tijd dat ik aan het eind ben, realiseer ik me dat ik er helemaal niets van meegekregen heb. Ik haal een paar keer diep adem om kalm te worden en begin opnieuw, en maak ondertussen aantekeningen. Waarom ben ik in vredesnaam zo belachelijk zenuwachtig? Ik heb deze promotie gekregen omdat ik hem verdien. Dat herhaal ik de hele tijd bij mezelf, als een mantra.

Tegen de tijd dat ik me door Joe's afleveringen heen gewerkt heb, heb ik van de andere twee nog niks ontvangen, dus maak ik torens van oud papier voor de versnipperaar. Om drie minuten voor zes klinkt er een geluidje dat aankondigt dat er een mailtje is van Roz: geen berichtje, alleen twaalf bijlagen. Dat is tenminste iets. Ik kijk op en zwaai naar haar als bedankje. Ik stuur ze naar de printer. Dan kan ik er maandagochtend meteen mee aan de slag. Ik ben niet zo ambitieus dat ik ze straks mee naar huis sleep.

Om vijf over beginnen de meeste mensen hun spullen te pakken. Ik trek mijn jas aan en vraag me af of ik nu juist langer moet blijven. Of zouden ze dan juist denken dat ik hen veroordeel omdat ze op tijd weggingen? Zouden ze dan denken dat zij ook langer moesten blijven, zodat ik ook weer langer moest blijven, en zodat we hier uiteindelijk om middernacht allemaal nog steeds zouden zitten? Wat een mijneveld.

Roz zit nog achter haar bureau als ik langsliep.

'Zin in een borrel?' vraag ik. Meestal is het andersom. Roz mag graag snel even een drankje doen aan het eind van de werkdag, want dan kunnen we onze collega's analyseren. Over het algemeen zanken we dan over Juliet en wat een bitch ze is, of Roz klaagt dat ze knettergek wordt van Emma (die ik een schat vind, maar Roz vindt haar een leeghoofd).

'Vanavond kan ik ook al niet,' zegt ze en ze trekt een teleurgesteld gezicht. 'Heb Hugh beloofd dat we eten zouden bestellen en op de bank zouden gaan hangen. Hoe was je eerste dag?'

'Raar.' Ik zoek in mijn tas naar mijn metrokaart. Ik roep door de

kamer: ‘Juliet, je stuurt me al jouw afleveringen nog wel, hè? Ik moet weten waar iedereen mee bezig is.’

Ze werpt me een blik toe over de leesbril die gevaarlijk ver op het puntje van haar neus balanceert. ‘Als ik er tijd voor heb. Is er haast bij?’

‘Niet echt.’ Ik wend me weer tot Roz. ‘Ik heb de jouwe tenminste, dan heb ik wat omhanden.’

Toen ik solliciteerde naar de baan van scriptmanager, had ik dat tegen Roz en Joe gezegd, want ik wilde zeker weten dat ze me zouden steunen als ik het werd. Joe was pas bij ons komen werken. Hij was overgestapt van het theater naar televisie, dus ik wist dat hij zelf niet zou solliciteren, en Roz was er altijd heel duidelijk over dat ze nul interesse heeft om carrière te maken. Ze heeft een probleem met gezagsverhoudingen, zelfs als het gezag bij haar ligt.

‘Dan zou ik mezelf moeten haten, en ik zou niet weten hoe dat moest,’ zei ze toen ik het haar vroeg, en ik verslikte me bijna in mijn Snickers van het lachen. We wisten dat Juliet hoopte dat zij de uitverkorene zou zijn. Ze was er langer dan ik; al sinds de serie twee jaar geleden begon. Dus het was niet zo gek dat ze dacht dat het kat-in-het-bakkie was.

Ik vroeg Roz voortdurend om advies bij het invullen van het sollicitatieformulier, en toetste mijn antwoorden bij haar.

‘Fucking hel, het lijkt wel alsof je solliciteert naar een baan als hoer,’ zei ze toen ik haar mijn antwoord voorlas op de vraag: ‘Hoe denk jij dat je in anderen het beste naar boven gaat halen?’ Ik had iets geschreven als: ‘Ik denk dat ik mensen goed op hun gemak kan stellen, dat ik de spanning kan laten verdwijnen in stressvolle situaties.’

Op het formulier werd me ook gevraagd een verhaallijn te pitchen die tien of meer afleveringen zou beslaan, wat me nogal belachelijk leek, want Glen had mijn ideeën bijna allemaal al heel vaak gehoord. Maar ik neem aan dat hij er een duidelijker beeld door zou krijgen van wat eventuele externe kandidaten te bieden hadden. Want de vacature moest natuurlijk ook uitgezet worden in de wijde

wereld. Het was nooit een simpele keuze tussen mij en Juliet. Roz had al mijn ideeën bekritiseerd en me zo gepusht om er nog beter over na te denken en had me geholpen om het meest opvallende idee uit te kiezen. Er was iets waar ik al weken mee rondliep: een idee over ons personage Morgan, een studiebol uit de vierde die haar toetsen ineens niet haalde en instortte. Ik had maar een heel dun verhaallijntje, maar het was tenminste eens wat anders, en Morgans personage was tot dan toe vrij saai en voorspelbaar. Roz wist me ervan te overtuigen dat een iets conventioneeler – maar gedetailleerder – plot over de relatie tussen een leraar en leerling waarschijnlijk beter overkwam.

‘Dat is sexyer,’ zei ze. ‘En dat is het enige wat hen kan schelen, dat weet jij ook. Dat is goed voor de kijkcijfers.’

‘Denk je?’ vroeg ik en ik schoof de gepofte aardappel die ik voor de lunch had besteld over mijn bord. We zaten in de broodjeszaak verderop in de straat waar ons kantoor is. ‘Het is alleen wel een beetje... voor de hand liggend.’

‘Nou en?’ Ze prikte een stuk tomaat aan haar vork. ‘Sinds wanneer maakt iemand zich daar druk over in deze serie?’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei ik. De serie loopt al vijf jaar en inmiddels heeft zo’n beetje iedereen het met iedereen gedaan. En iedereen is iedereen vader/moeder/uit het oog verloren broer/zus. Het publiek vreet het.

Roz glimlachte. ‘Ik heb altijd gelijk.’

En achteraf had ze dat inderdaad. Zoals ik al zei, zonder haar was het me niet gelukt.

Lees verder in *Even tussen ons*

Eerste druk juni 2020

Oorspronkelijke titel *Tell Me a Secret*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House UK

Copyright © 2019 Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Cislander/Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4972 6

ISBN e-book 978 90 261 4973 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5297 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.